

[Strøm.]

håber, det må lykkes at opnå enighed om det forslag, vi har stillet, og jeg håber, at vi ved en hurtig udvalgsbehandling må kunne komme til et resultat.

Lorentzen: Når man skal beskæftige sig med et socialt lovforslag, kan det være ganske praktisk nu og da at ty til de tal, som er tilgængelige for os alle, og jeg har søgt at finde nogle tal, der sikkert må siges at være meget korrekte. Disse tal har jeg fundet i statistiske efterretninger for 21. september d. å., og jeg læser heri, at de samlede sociale udgifter for 1949—50 androg 1 175,5 mill. kr. Heri er der medregnet cirka 65 mill. kr. til administrationsudgifterne i staten og købstadkommunerne, medens man ikke kan udsondre udgiften til administrationen i sognekommunerne. Holdt udenfor dette tal er de store beløb til beskæftigelsesforanstaltninger, subsidier til indkøb af levnedsmidler o. s. v., som findes f. eks. på handelsministerens og landbrugsministerens budgetter. Målt i forhold til året i forvejen er det en stigning på godt 80 mill. kr., og vi behøver ikke at være store spåmænd for at fortælle, at når tallet for 1950—51 er kendt på samme måde, som tallene nu er kendt for 1949—50, vil de vise yderligere en stor stigning.

Men disse store tal gør knap nok det tilstrækkelige indtryk på os, hvis vi ikke får et sammenligningsgrundlag, og dette sammenligningsgrundlag findes i det samme hæfte, som jeg omtalte før. Der vil man se, at hvis man sætter udgiftstallet for socialudgifter i 1934—35 til 100, og hvis man derefter korrigerer tallene således, at de kommer til at passe med det nuværende prisniveau og den nuværende folkemængde, er der en stigning på 63 pct. i de rene sociale udgifter sammenlignet med året 1934—35.

Det er naturligt, man derefter i det samme hæfte prøver på at se: Hvordan forholder det sig nu med udgifterne til arbejdsløshedsforsikringen, både hovedforsikringen og fortsættelseskasserne? Statistisk departement har der taget de to samme år, 1948—49 og 1949—50, og man vil se, at der har fundet en betydelig stigning sted, nemlig fra 148,5 mill. kr. til 196,3 mill. kr. Af dette beløb har de forsikrede selv betalt cirka 78 mill. kr. og gennem forbrug af formue cirka 17 mill. kr. Nu vil det straks falde en en lille smule for brystet, at kasserne i en periode som den, vi havde i 1949—50, da vi havde høj beskæftigelse her i Danmark, ikke har været i stand til at klare deres del af udgifterne uden at måtte ty til formuen. Det

skal naturligvis erkendes, at det kan være en vanskelig balancekunst, og at det offentlige i og for sig heller ikke er interesseret i, da dets bidrag jo står i forhold til medlemmernes kontingenter, at der samles unødvendig store formuer, men på den anden side hviler forsikringerne jo på et bestemt princip, og både staten, arbejdsløshedskasserne og medlemmerne må derfor være interesseret i en god økonomi, d. v. s. et kontingent, der i forbindelse med de offentlige meget betydelige tilsvare er i stand til at afholde de nødvendige udgifter. Hvordan skulle det ellers gå, hvis vi kom ud for langt vanskeligere år end 1949 og 1950? Jeg vil imidlertid slet ikke drage uovervejede eller drastiske slutninger af de nævnte forhold, men jeg vil på den anden side mene, at disse tal må indgå i udvalgets drøftelser af de foreliggende lovforslag.

Jeg skal derefter gå over til en kort omtale af lovforslagene. Det af ærede medlemmer af det kommunistiske parti fremsatte lovforslag må vi afvise. Det er ganske enkelt og ligetil. Der er det i og for sig tiltalende ved lovforslaget, at man ikke gør forskel på forsikrede og ikke-forsikrede — det er måske noget nyt; man gør heller ikke forskel på gifte og ugifte, de får lige meget. Lovforslaget gør sig heller ikke klog på, hvor meget det vil koste statskassen, kun een ting ved man: at statskassen skal betale det hele; så må andre om at regne det ud.

Det andet lovforslag er fremsat af medlemmer af den socialdemokratiske gruppe. Det følger, om jeg så må sige, linien fra lovforslaget af 29. november 1950, og dette forslag er udarbejdet nøje i overensstemmelse med loven af 4. februar 1950, dog med den afvigelse, som det ærede medlem hr. Strøm gjorde opmærksom på, at man har hævet udgiften med 2,4 mill. kr. til 8,4 mill. kr. Det fremgår iøvrigt også af dette hæfte fra statistisk departement, at der i det år, da loven af 4. februar 1950 havde gyldighed, blev anvendt ialt 6,3 mill. kr. til brændselshjælp, hvoraf altså staten betalte de 6 mill. kr.

Ærede medlemmer vil også erindre, at forslaget af 29. november 1950 ikke blev gennemført. Jeg havde egentlig ikke tænkt mig at sige noget om det, men det ærede medlem hr. Strøm talte trods alt på en sådan måde, at jeg bliver nødt til at komme med en lille bemærkning om årsagen hertil. Jeg kan sammenfatte det ganske kort ved at sige, at det for mange kom som en stor overraskelse, at den minister, der havde gennemført loven af 27. maj 1950, der havde medført meget betydelige forbedringer for